

Art. 21. Si un malalt afecte d'una malaltia venèria en període contagiós pretèn casar-se, devem intervenir-hi per a salvaguardar-lo tant a ell com a la futura família i a la societat, no consentint que s'efectuï el matrimoni fins que hagin desaparegut totes les manifestacions que puguin ésser causa de contagi i en cas de tractar-se de lesions sifilitiques, després d'ésser tractat amb mètode i regularitat i haver comprovat repetides vegades que la malaltia està ben curada, mitjançant l'anàlisi de la sang.

Amb tot i això recomanarem al futur espós que faci una nova sèrie de tractament mercurial abans de fecundar a la seva muller.

Art. 22. Si el malalt que es troba en aquestes condicions no vol atendre els nostres consells i malgrat les advertències fetes persisteix en casar-se tot seguit, no podem jamai denunciar-lo a sa futura família encara que per tranquil·litat de consciència els aconsellem que no facin el matrimoni sens explicar els motius en què fonamentem la nostra advertència recomanant en últim extrem al pare de la víctima que es vol sacrificar als interessos o conveniències particulars, que exigeixi del nostre malalt un segur de vida o li demani un certificat de bona salut.

CAPÍTOL TERCER

Honoraris

Art. 23. El metge no ven sa ciència ni sa experiència. Els seus cuidados pels malalts, consells, constant sacrifici, perill i coratge, mereixen més que una remuneració material, uns honoraris dignes que li deuen els clients i els poders públics. Aquests honoraris han d'ésser justament proporcionats no solament al servei prestat, sinó també a l'hora, lloc i fortuna del client tenint sempre en compte la situació professional del metge.

Art. 24. Conscient dels seus drets i de sa dignitat, el metge no deu jamai ésser acusat de venal, demanant honoraris que no estiguin en proporció als serveis prestats sens oblidar tampoc que essent sa missió de devoció i caritat envers el pròxim, pot prestar gratuïtament o poc retribuïts els seus serveis a qui en tingui necessitat encara que sens perjudicar als companys, prenent-los clients i oferint-los els seus serveis a preus irrisoris, inferiors a les tarifes habituals d'honoraris mèdics.

Art. 25. Tot pacte o conveni fet entre metges d'amagat del client, és prohibit i considerat il·lícit.

Art. 26. En les juntes facultatives o intervencions quirúrgiques, deuen fixar-se per avençat els honoraris, essent pagats immediatament després de la junta o intervenció.

Per a aital objecte regiran unes tarifes mínimes generals, adaptables a tots els casos.

Art. 27. Tot servei prestat pel metge, deu ésser retribuït tant si és per a particulars com per a Entitats, Corporacions, Companyies o Estat.

Art. 28. La taxació dels honoraris és variable segons la naturalesa o la importància dels cuidados prestats; la situació econòmica del client; el valor científic del metge i les condicions en què ha sigut cridat, hora, lloc, distància, etc.).

Art. 29. En cap cas serà admès el mercantilisme entre el metge i el client.

Art. 30. També queden rigorosament prohibits els repartiments d'honoraris entre els metges així com amb els farmacèutics, llevadores, infermers, practicants, dentistes i tota persona en general, que pel seu estat intervingui prop dels malalts.

Art. 32. Està prohibit igualment a tot metge, de participar en negocis industrials o comercials que tinguin per objecte la fabricació, preparació o venda de productes medicamentosos, instruments, aparells ortopèdics i objectes de cura o apòsits.

Art. 32. No serà permès a cap metge el baixar la tarifa general d'honoraris, per dessota de la taxació mínima acordada, evitant així una concurrència incompatible amb la dignitat professional.

Art. 33. En el tractament de malalties de llarga duració, tampoc podrà fer-se preu total per avençat en raó de la inseguretats que hi ha fatalment per a precisar la evolució i duració probable.

Art. 34. La única base en què es podrà apoiar el metge per a fixar els seus honoraris, és tenir en compte el tractament seguit i el nombre de visites o consultes fetes al client.

Art. 35. És recomanable si les condicions d'exercici professional ho permeten, que el metge liquidi els seus honoraris a l'acabar de prestar assistència als malalts, i en son despatx, a cada visita o consulta.

Art. 36. El terme màxim per a enviar la nota dels honoraris, serà d'un any.

Art. 37. Tant les visites d'urgència com les de nit, seran comptades, almenys, el doble del preu senyalat, per a les ordinàries.

Igualment podran ésser comptades a doble preu, totes aquelles visites o consultes en què s'hagi fet ús d'instruments o aparells especials tant si són per a exploració com per a tractament.

Art. 38. Les notes d'honoraris enviades pel metge, mencionaran solament la quantitat reclamada i la data en què foren prestats els serveis respectant sempre el secret professional.

Art. 39. Quan una intervenció quirúrgica requereixi la presència d'un o més ajudants, aquests deuran cobrar immediatament llurs honoraris.

Art. 40. En les juntes professionals el metge de capçalera cobrarà com a mínim la meitat dels honoraris que cobri el metge consultat, però si aquest, a més dels seus honoraris usuals de consulta, reclama una indemnització de desplaçament, el metge de capçalera no tindrà dret a altra indemnització.

Art. 41. Per a cobrar la indemnització de desplaçament, es tindran en compte els kilòmetres recorreguts; el vehicle que s'ha usat; la naturalesa de la con-